

100 ár

Nðliga komin í Realskúlan í Havn

Víkin fyri eystan

Fyrst var tað søgnin um sjónir og hoyrslur, sum menninir høvdu eystur í mól, tá ið fátt var fólk ella mikið var myrkur – lunnaskrambul í myrkri og huldubátar við manning, sum fóru burt ella komu, og menninir høvdu til merkis.

Síðani sá eg víkina, óvígð tóktist hon vera, alt var so ramt og so heiði og landið sum rangan á oynni, vátur var bakkin og benini ljótasta skriulendi, óløgí bóltar inn við tungum tonglum frá botni, vatnrikið gamalt slógv barst oman og grótharir konglar – gongulag sítt fekk áin av bøllutum malargróti. – So var, tá bátur var burt ella menninir farnir til húsa – ikki var meira ónómið land í allari oynni.

Útfyri støðlaist fiskur og stó til miðis um skallar, hann søktu brimvátir menn, sum lögdu frá landi á morgni – teir vandust dreingir á vás, sum ættin møddist av elli, nutu har fong ella feig, sum lagna og líkindi lógu.

Her kom fiskur á land, og hiðan varð farið at fleyga niðan um burtkrógvað nev á streymmjúkum sjógvi á urðar – grótandi grønt var har grasið, og grótið og gloprini uddu av tí ótarnaða lívi, sum er undir albygdum björgum.

»Úr Leikum og loyndum«, 1940

Kúvingaskelin

Við einum djørvum smíli hyggi eg inn í meg sjálvan og taki hjarta mitt í lógvan. Skelvandi trásti eg dætrgripin av oyranum og lurti.

Tað er mær fyri sum eg haldi í hondini eina kúvingaskel og hoyri úr henni langt og óskilligt suð av okendum sjógvi.

Á, man eg vinna fram, vinni eg eina ferð fram av strondini á tí havi eg í dag havi grun av, men ikki síggi?

Títt eftir Lucian Blaga: »Tólv yrkingar«, 1982

bera saman við annan og eldri eysturlendskan skaldskap.

Eru yrkingarnar ella ørindini frá 1970-árunum nýggjuttan á skræðuni, so er evnið í teimum als ikki nýkomið. Tað er – framvegis – skaldsins kensla av rúmd og endaløysi, sum av nýggjum fær mál. Yrkingarformurin hóskar væl til nettup hetta evnið: mótsetningin ímillum tað farandi og tað verandi, spennin ímillum lívsins avmarkan og lívsins endaløysi, sum eru høvuðsmótiv ella tema í hesum ørindum:

Lítilltáð mest sum tú vart ikki til birti tú í hugum mildan yl Hann er eftir Og tú ert ikki til

• Ungur var Chr. Matras, hann fór at yrkja í álvara. Tíðliga var hann fullbúgvið skald, og blaungur gjørdi hann summar av sínum minniligu tilveruyrkingum. Bara 19 ára gamal skapaði hann yrkingina *Hitt blinda lívið*, og árið eftir yrkti hann *Vetur-*

trøll og *Eg sigi tær satt*. Sostatt skrivaði hann longu á 19-20 ára aldri trýggjar megintilveruyrkingar í skaldskapi sínum.

Tær eru ikki so øgiliga mangar í tali og rúgva ikki heldur tað heilt nógva, yrkingarnar hjá Kristjani Matras. Hann var vandin í síni yrking sum í øðrum arbeiði. Tað kom meira enn so fyri, at hann hevði einstakar yrkingar leingi í gerð, legði frá sær og tók tær kanska upp aftur mong ár seinni.

Heildarsavn við upprunayrkingum og tæddum kom í 1975: *Leikur og loynd*, sum Emil Thomsen gav út. Eftir hetta sonevnda heildarsavn komu, tað eg veit um, av skaldsins egnu yrkingum: *Úr sjón og úr minni*, 1978 (onnur útgáva 1979), og av tæddum yrkingum eru enn at nevna: *Nýggjar tæingar*, 1981 (egið forlag) – yrkjaramir í hesum savni eru Miroslav Holub úr Kekkia, Zbigniew Herbert úr Póllandi, Robert Burns úr Skotlandi, Georg Trakl úr Eysturriki, Salvatore Quasimodo úr Italia, W.B. Yeats úr Írlandi – og at enda *Lucian*

Blaga: Tólv Yrkingar (egið forlag, 1982). Alt samalt eru hetta merkisverd avrik. Gleðiligt er tað, og undrarvert, at skaldið Chr. Matras, sum tann sanni listarmaður hann var, so leingi hann orkaði, alsamt gjørdi nýggjar royndir og troddi áður ógongdar gøtur, bæði í egnum skaldskapi og í sínum tæingum.

Tað blaunga skaldið Chr. Matras grundar í nøkrum av sínum fyrstu yrkingum um lívsins stóru tilveruspurningar. Tann elligamli yrkjarin spyr seg sjálvan, um skaldsins dreymur kanska er ein døggdropsi, ið hðsir allari verðini? – Tá verður úrfánigur skaldsins, ella samantmøta, yrkingar ella ørindi av hesum slagnum, sum í síni søgn og sínum útsøni gera so manga aðra yrking óviðkomandi og tarveysa:

Ljósið og sjógvurin byrjaðu í fyrndini eitt spæl saman Tað heldur á inn í ævinleikan

– Mamma, kunnu vit fara í SMS at keypa Pokémon kort?, – Mamma, eg vil fáa Pokémon kort! – Mamma, eg SKAL hava Pokémon kort!!! – Gotta catch'em all!

Urd Johannesen

Soleiðis verður júkað í miðal tvær ferðir um vikuna, og munnu ikki fleiri mammur (og pápar...) kenna seg aftur í hesari støðu?

Hetta er tann vanligi trittrins-fasan hjá børnum, sum vilja hava eithvørt. Í sagnorðum læst stutt og greitt: *kann, vil, skal*. Og, sum grundgeving fyri at kunna, vilja og skula, er eitt annað snilt trittrins-fasa, sum í ser- og felagsnøvnum kundi ljóða nakað soleiðis:

»Hanus og Janus eiga ein sooo stóran bunka av Pokémon kortum«, »hinir dreingirnir í klassanum, eiga nógva meira kort enn eg«, og »øll børnini eiga eisini bøkur og sjónbond um Pokémon«.

– Gotta catch'em all! Tjakið gongur aftur og fram inn til mammu um síður gevur skarvin yvir. Túturin gongur nið-

an í SMS. Enn einaferð er tað eydnast barninum, at yvirtala mammuna. Enn einaferð grópar mammu niður í lumman eftir teim 7,95 krónunum, sum er kostnaðurin á hesum vælsignaða pakkanum við trimum pokémon kortum og tveimum bubbligummum (sum verður tveitt vekk, tí tey smakka so illa). Aja, tað er kanska ikki so nógv allikavæl, uggar hon seg við, tó uttan at hava orku til at rokna út, hvussu nógvar pengar, hon hevur brúkt uppá Pokémon síðani henda landplágan kom fram.

Árenn vit vita av, eru vit drigin inn í eitt framúrskarandi vælskipað marknaðarføringstól, sum spælir við nakrar grundleggjandi kenslur hjá okkum menniskjum; at vit mugu ikki verða annaleiðis ella verri fyri enn hini. Høvuðsendamálið við slíkum landplágum tykist vera at fáa fólk at keypa einkisigandi leikur istaðin fyri mjólk og breyð. Ájavnt við neyðsinjavørur, sum istaðin fyri at gera okkum fysisk mett gera okkum sálarliga svong. Meira meira. Gotta catch'em all.

Á veg heim úr SMS ynskti eg (innantannað) hetta pokémon fyrbrigðið av hundan og til og hugsaði um, hvør tað kann vera, sum finnur uppá slíkar plágur. Kann tað veruliga vera vaksin

Úr tølendi tykisheimi Pokémóns

fólk, og kanska enn tá foreldur, sum sita hinumegin jørklótuna og gera slíkar ráðgerðir ímóti teirra sameindu? Ímeðan mínir illu tankar ferðast 'over there' til klóku uppfinnarnar, gongur vælneðgið sonurin við síðuna av, og hevur spentur skrætt tað glinsuttu bláu innbjálvingina av og hyggur eftir teim trimum kortunum. Stórt skuffilsí er nú at siggja í tí fyrr so spenta andlitið. Hann eigur øll kortini frammanundan, og bubbligummuni smakka framvegis av hundan og til. Men hvat er annað at gera

enn at royna aftur ímorgin? – Gotta catch'em all!

Eg ynski meg aftur til tíðina, árenn Pokémon var til. Men skjótt gongur upp fyri mær, at tá vóru aðrar plágur. Jojo's, Bøllar, Nintendo, Turtle, Barbie, Actionman fyri at nevna nakrar í biligara endanum. Í dæðara endanum eru tað súkkulur, play-station, teldur, rulluskoytur - rákið ferðast líka so skjótt sum tað allar nýggjasta - rennihjólini - og skjótari enn okkara orka at smíða føroysk heiti, sum hóska til.

Hvat er galið við høsnnarringum? Hví kunnu børn í dag ikki lata sær lynda av teim fittu og vandaleysu høsnnaringunum eins og vit gjørdi, tá ið vit vóru smá? Svárið er at finna í einum orði, sum sigur alt:

– Cool!

Tað ber ikki til at vera cool uttan at eiga alt tað, sum krevst fyri at vera cool. Cool er her og nú, og ikki ígjár. Plágurnar koma og fara, men tað, sum altíð stendur eftir og arvast eru allar tær kenslur, sum finnast í hesum av útsjónð sakleysa orðinum.

Nú ein dagin kom so fyrsta glæsiliga BR-katalogið inn um hurðina. Eitt satt ævintýr við alskins litføgrum leikum, eisini Pokémon. Sonurin hevur gjørt ein langan ynskilista til jóla. Spurningurin er so bert, um jólaðurin í ár kennir seg noyddan at fylgja við: »Gotta catch'em all-rákinum«, ella um hann tekur teir bleytu pakkarnar framum. Teimum dáma okkum foreldrum so væl. Kanska man skuldi tikið eitt prát við jólamannin.

Yvirskriftir úr bløðum (tikið úr alnetinum)

Pokémon-crazy Turkish boy jumps from building, breaks leg

(Ankara Post)

Man caught stealing Kids' Pokémon Cards

(APBNews)

Vatican catches Pokémon fever

(The Times)

2nd Death blamed on Pokémon Ball

(Washington Post)

Mothers busted in bus stop Pokémon Brawl

(APBNews)